

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: B. M., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), nyní pobytem
N. Ú. 4, P.,
zastoupený: Mgr. Farid Alizey, advokát, se sídlem Stodolní 7, 702
00 Moravská Ostrava,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, sídlem Olšanská 2, 130 51
Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 26.5.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2020 č.j. CPR-46627-3/ČJ-2019-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 26.5.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2020 č.j. CPR-46627-3/ČJ-2019-930310-V238, jímž bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), k odvolání žalobce část výroku rozhodnutí Policie České republiky,

Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**) ze dne 5.11.2019 č.j. KRPP-145214-20/ČJ-2019-030022 změněna tak, že **nově zní**: „Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování.

Současně byla podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“

Ve zbylé části podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

2. **V žalobě**, k níž připojil i kopii napadeného rozhodnutí a čestné prohlášení své partnerky O. Va. ze dne 25.5.2020, namítal žalobce nejdříve rozpor napadeného rozhodnutí s § 3 správního řádu, když správní orgány obou stupňů nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona, a to zejména s ohledem na jeho otcovství a na okolnosti jeho nelegálního pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**) bez platného cestovního dokladu s tvrzeným padělkem X dokladu. Současně měl žalovaný shromážděné podklady užívat v rámci správního uvážení účelově, což bylo projevem nedovolené libovůle. Dále měl žalovaný pochybit, když zjištěný skutkový stav posuzoval na základě subjektivního hodnocení, aniž by se vypořádal se skutkovými zjištěními, které vyplynuly z výsledku žalobce. Rovněž žalobce vznesl námitku stran porušení povinnosti plynoucí žalovanému z § 4 odst. 1 správního řádu, když mu nevyšel vstříc a dostatečně jej nepoučil o povinnosti prokázat svá tvrzení sdělená v průběhu výsledku. Tím mu měl žalovaný zamezit tyto pochybnosti odstranit. Žalobce také namítal, že v případě, kdy žalovaný shledal důvody pro změnu části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měl namísto, slovy žalobce, „pouhé“ kosmetické změny toto rozhodnutí zrušit. Rovněž dle něho měl žalovaný jednat v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když se dostatečně nevypořádal s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 13.7.2017 č.j. 3 Azs 86/2016-32. Též namítal, že při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, zejména nepřihlédl ke všemu, co žalobce v průběhu výsledku uváděl, aniž by uvedl, proč tak neučinil. Tím žalovaný porušil povinnost vyplývající z § 50 odst. 4 správního řádu. Poté žalovaný také neprovedl dostatečně určitě test proporcionality ve smyslu §174a zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a tvrzené převážení veřejného zájmu tak bylo pouhou domněnkou žalovaného, potažmo aprobováním domněnky správního orgánu I. stupně, aniž by napadené rozhodnutí obsahovalo relevantní skutečnosti takový závěr prokazující. Nepřiměřený zásah shledal žalobce zejména do oblasti rodinného života, neboť na území má svou družku a dceru, přičemž tyto vztahy jsou chráněny mezinárodními úmluvami. V případě jeho vyhoštění tak bude dceři rovněž upřena úplná rodina a péče otce. Žalobce v souvislosti s tím uvedl, že v daném případě převyšuje jeho osobní zájem náležitý veřejný zájem ČR. Na základě uvedeného shledal žalobce napadené rozhodnutí nepřiměřeným a nepřezkoumatelným. Současně s tím také poukázal na existenci § 176a odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, který nevzal žalovaný na zřetel, ačkoliv měl toto ustanovení aplikovat a tím, že tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou. Také upozornil na skutečnost, že pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí spekuloval nad jeho

otcovstvím, měl být řádně poučen o tom, že má tuto skutečnost prokázat. To se však nestalo, a proto nyní své otcovství osvědčil žalobce předložením čestného prohlášení matky - družky a k věci dále uvedl, že nebylo možné jeho otcovství evidovat v rodném listě dcery, neboť příslušný úřad matriky nezapíše otce do rodného listu bez předložení platného osobního dokladu, respektive cestovního pasu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 13.2.2020 č.j. CPR-46627-3/ČJ-2019-930310-V238** žalovaný rozhodl dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, ve znění pozdějších předpisů změněna k odvolání žalobce část výroku rozhodnutí **správního orgánu I. stupně** ze dne 5.11.2019 č.j. KRPP-145214-20/ČJ-2019-030022, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců; dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3; dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 téhož zákona uloženo žalobci správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 4 roky, a to tak že:

Výrok ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území České republiky, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Současně byla ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“

se mění a nově zní: „Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování.

Současně byla podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“

Ve zbylé části podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 13.2.2020 vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně i rozhodnutí žalovaného vycházelo ze skutkového děje, kdy se žalobce dne 23.10.2019 prokázal v rámci pobytové kontroly padělaným dokladem X č. X jako dokladem vlastním, kdy odborným zkoumáním bylo zjištěno, že se jednalo o pozměněný e-pas, ke kterému došlo nalepením padělané ID strany namísto původní originální ID strany dokladu, a na straně 31 tohoto dokladu byla dále otištěna tři padělaná přechodová razítka. Tímto jednáním mělo dojít k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce pobýval na území ČR nejméně dne 23.10.2019 bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Svým pobytem dne 23.10.2019 zároveň mařil výkon soudního rozhodnutí, neboť mu byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.10.2017 č.j. 3T 103/2017 uložen trest vyhoštění na dobu tří let, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Svým jednáním žalobce dále porušil povinnost dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť byl povinen pobývat na území ČR pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. Na základě uvedeného bylo žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území ČR v délce 4 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí.

Dále bylo uvedeno, že při přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný vycházel zejména z následujících podkladů: napadené rozhodnutí ze dne 5.11.2019, odvolání proti rozhodnutí ze dne 5.11.2019, trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.10.2017 č.j. 3T 103/2017, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 24.10.2019, protokol o výsledku účastníka řízení ze dne 24.10.2019, odborné vyjádření ze dne 24.10.2019, závazné stanovisko Ministerstva vnitra Odboru azylové a migrační politiky ev. č. X ze dne 25.10.2019, spisový materiál vedený pod č.j. KRPP-145214/ČJ-2019-030022 a lustrace v informačních systémech.

Při odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení vedeného před správním orgánem I. stupně bylo postupováno v souladu se správním řádem, když správní orgán I. stupně dle § 3 a § 50 správního řádu zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady, a to v rozsahu dle § 2 téhož zákona. Rovněž byla žalobci v průběhu řízení poskytnuta potřebná součinnost dle § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu, když mu byla ve smyslu § 36 správního řádu dána možnost navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný dále konstatoval, že správní orgán I. stupně řádným a dostatečným způsobem zjistil porušení právní normy žalobcem spočívající v jednání, kterým se dopustil neoprávněného pobytu (bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění, čímž zároveň mařil výkon soudního rozhodnutí) a jednání spočívající v prokazování se padělaným dokladem X č. X, jako dokladem vlastním. Rovněž žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně dostal povinnosti plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož z odůvodnění rozhodnutí vyplývalo, jaké úvahy a hodnocení ho vedly k uložení opatření formou správního vyhoštění. V důsledku toho považoval žalovaný předcházející řízení vedené v souladu se zákony, jakož i mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána. Přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu, přičemž mělo být postupováno jako v obdobných případech.

K odvolací námitce žalobce spočívající v bezúčelnosti napadeného rozhodnutí pro již vydané soudní rozhodnutí, jímž byl uložen trest vyhoštění v trestním řízení, žalovaný uvedl, že se jedná o dvě samostatná a svébytná rozhodnutí, která nelze zaměňovat či je vykládat na základě stejných pravidel; obě rozhodnutí sledují odlišný cíl (sankce a dohled nad přistěhovalcem). Proto žalovaný neshledal řízení o správním vyhoštění bezúčelným. Ve vztahu k žalobcem odkazovanému rozsudku NSS ze dne 13.7.2017 č.j. 3 Azs 86/2016-32 žalovaný uvedl, že v uvedeném rozhodnutí NSS řešil jinou právní otázku, než jaká vyvstala v právě projednávaném případě, avšak i tak ji vzal žalovaný v potaz, nicméně došel k závěru, že názor vyjádřený NSS nijak nebrání zahájení řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. K povinnosti vypořádat se s přiměřeností napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval splnění této povinnosti ze strany správního orgánu I. stupně, který došel k závěru, že převážil veřejný zájem na uložení správního vyhoštění žalobce nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. K tomuto názoru došel především na základě žalobcova dosavadního chování, kterým ignoroval trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.10.2017, č.j. 3T 103/2017, prokazoval se padělaným dokladem a pobýval tudíž na území ČR opakovaně bez pobytového oprávnění. Nic na tom nemohla změnit ani skutečnost, že žalobce má na území ČR družku a dceru, neboť tento vztah rozvíjel v době, kdy na území neměl žádné pobytové oprávnění a musel si být vědom, že mu v případě takového počínání hrozí uložení správního vyhoštění, neboť tomu tak již i v minulosti bylo. Žalobce rovněž neuvedl žádné další podstatné rodinné nebo soukromé vazby na území ČR, které by

představovaly vážnější dopad do jeho života. Ani délka pobytu na území nemohla na tomto názoru nic změnit. Rovněž žalovaný poukázal na rodinu žalobce žijící v zemi původu, kde je možná zpětná integrace.

Současně žalovaný poukázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ev. č. ZS50726 k existenci důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplynulo, že vycestování žalobce je možné. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen EU), se jeví jako přiměřené opatření s ohledem na dosavadní protiprávní jednání žalobce. Ke změně výroku napadeného rozhodnutí přistoupil žalovaný proto, aby tím dostal plného souladu s právními předpisy, přičemž žádnou z žalobních námitek žalovaný neshledal důvodnou.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 23.6.2020** mimo jiné uvedl, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, neboť bylo v řízení zcela řádně prokázáno a doloženo závažné protiprávní jednání žalobce spočívající v prokázání se padělaným dokladem jako dokladem vlastním, neoprávněným pobytem a mařením výkonu soudního rozhodnutí. Také uvedl, že nikterak nespekuloval o otcovství žalobce, pouze bylo vycházeno z jeho výpovědi, kde uvedl, že v rodném listě své dcery není zapsán jako otec. Žalobce dne 24.10.2019 do protokolu o výsledku uvedl, že s dcerou a družkou žije ve společné domácnosti asi měsíc, znají se dva roky, seznámili se internetovou cestou v době, kdy byl v Německu, odkud vycestoval někdy v roce 2017 na území ČR, a v říjnu 2017 byl zajištěn, neboť se prokazoval padělaným dokladem, nicméně dcera se narodila dne ... v období, kdy žalobce nevlastnil žádný doklad, proto není zapsán v rodném listě. Žalovaný také zdůraznil, že v daném případě převážil veřejný zájem na vyhoštění nad deklarovaným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Jako vhodné považoval uvést to, že žalobce je osobou, která se opakovaně dopustila protiprávního jednání, které nelze tolerovat bez dalšího. Přijetí opatření formou správního vyhoštění bylo přiměřené vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce. K namítané změně výroku napadeného rozhodnutí žalovaný přistoupil z důvodu, aby dostal plného souladu s právními předpisy (změna zákona o pobytu cizinců s účinností od 1.8.2019 - § 118 tohoto zákona). Závěrem proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 13.2.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 23.6.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 13.2.2020 žalobci doručeno až dne 29.5.2020 po opakovaném doručování.
6. **V replice ze dne 9.7.2020** žalobce setrval na závěrech učiněných v žalobě a dále uvedl, že se žalovaný ve svém vyjádření nijak nevyjádřil k tomu, jak byl proveden tzv. test proporcionality. Také uvedl, že právo na soužití s rodinou je zaručeno Listinou základních práv a svobod, a to konkrétně čl. 10 odst. 2, čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, Úmluvou o právech dítěte čl. 3 odst. 1, čl. 6 odst. 2, čl. 9 odst. 1 a čl. 10 odst. 1. Právo na rodinné soužití je tedy zaručeno ústavním pořádkem i mezinárodními úmluvami, přičemž tyto normy byly správními orgány obou stupňů přehlíženy. Rovněž poukázal na to, že interpretaci rozsudku NSS ze dne 13.7.2017 č.j. 3 Azs 86/2016-32 provedl správní orgán in fraudem legis, proto upozornil na subjektivitu provedení diskreční pravomoci správního orgánu. Dále žalobce dovodil z preambule Úmluvy o právech dítěte, že prosperující rodinné soužití je také veřejným zájmem.

7. **Ústního jednání konaného dne 13.8.2020** se zúčastnil pouze zástupce žalobce, který odkázal v plném rozsahu na písemné vyhotovení žaloby ze dne 26.5.2020 a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odkazem na zásadní skutečnost, že žalobce zde má rodinu (družka a dcera), má zde i další vazby (zejména pracovní i vyplývající ze závazkových právních vztahů) a také, aby byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.
8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Podle **§ 119 odst. 1 písm. b) bodů 1,3,4 a 9 zákona o pobytu cizinců** „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, (1) prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, (3) pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, (4) pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, (9) porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*“
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. První žalobcová námitka spočívala v nedostatečně zjištěném stavu věci dle § 3 správního řádu, a to v nezbytném rozsahu dle § 2 téhož zákona. Zejména tím žalobce narážel na nevyjasněné pochybnosti ohledně otcovství žalobce a jeho délky nelegálního pobytu na území ČR. V této souvislosti žalobce dále nesouhlasil se způsobem užívání shromážděných podkladů, které shledal účelovým; rovněž tvrzení žalovaného shledal nepodloženými. V průběhu správního řízení však bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR nejméně dne 23.10.2019 bez cestovního dokladu a oprávnění k takovému pobytu; prokazoval se padělaným dokladem X č. X; pobýval na území v rozporu s trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.10.2017 č.j. 3T 103/2017. Veškeré tyto skutečnosti žalobce sám potvrdil v průběhu správního řízení a nijak je nevyvracel. Správní orgány se dále zabývaly i skutečnostmi, které přicházely do úvahy při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Zde soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť shromáždily potřebné množství věcně a jasně vypovídajících podkladů za tímto účelem. Zejména vycházely z napadeného rozhodnutí ze dne 5.11.2019, odvolání proti rozhodnutí ze dne 5.11.2019, trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23.10.2017, č.j. 3T 103/2017, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 24.10.2019, protokolu o výsledku žalobce ze dne

24.10.2019, odborného vyjádření ze dne 24.10.2019, závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ev. č. ZS50726 ze dne 25.10.2019, spisového materiálu a lustrace v informačních systémech. Na základě těchto podkladů považuje soud žalovaným, potažmo správním orgánem I. stupně, zjištěný stav dostatečným dle § 3 správního řádu, a to v rozsahu dle § 2 téhož zákona. Ostatně stěžejní a relevantní informace pro rozhodnutí ve věci potvrdil žalobce sám při výslechu dne 24.10.2019 (zejména je tím myšleno jeho nezákonné jednání spočívající v prokazování se padělaným dokladem, nelegální pobyt na území ČR bez platného cestovního dokladu; nerespektování soudního rozhodnutí o vyhoštění, ale také rodinné vazby a další informace, jimiž se správní orgán I. stupně a poté i žalovaný zaobírali). Veškeré tyto skutečnosti byly správním orgánem a posléze žalovaným bezpečně prokázány. Ohledně žalobcem tvrzeného rozporování jeho otcovství a nelegálního pobytu soud žádná taková tvrzení ze strany správních orgánů neshledal. Správní orgány naopak nijak nerozporovaly žalobcova tvrzení ohledně rodičovství, pouze poukázaly na fakt, že žalobce není uveden v rodném listě dcery, avšak dále k této skutečnosti přistupovaly způsobem nevyznačujícím se, že by tuto skutečnost popíraly či jinak rozporovaly. Co se týče nelegálnosti pobytu žalobce na území, tuto skutečnost správní orgány posuzovaly pouze ke dni 23.10.2019, kdy se žalobce prokázal padělaným dokladem, tudíž správní orgány jeho pobyt na území v rozporu s právními předpisy ČR vztahovaly pouze k tomuto jedinému dni, avšak i pouze jediný den nelegálního pobytu na území ČR ve spojení s dalšími okolnostmi případu postačuje pro aplikaci institutu správního vyhoštění. Zejména nutno podotknout, že svého nelegálního pobytu si byl žalobce plně vědom, neboť si za tímto účelem opatřil padělek dokladu, rovněž zde pobýval v rozporu se soudním rozhodnutím o vyhoštění, o němž věděl, že stále neuplynula doba, po kterou nemohl vstoupit na území ČR. K obdobnému závěru došli i správní orgány obou stupňů. Soudu není zřejmé, z jakých důvodů se žalobce domníval, že žalovaný používal nashromážděné podklady účelově a jeho tvrzení jsou nepodložená. Veškerá argumentace použitá žalovaným je vyústěním myšlenkových a logických procesů, které vyplynuly ze shromážděného podkladového materiálu. Soud neshledal ze strany žalovaného žádné fabulace či jiné formy naznačující účelové použití těchto podkladů, o to více je nutné odmítnout tvrzení žalovaného o libovůli žalovaného při rozhodování. Jelikož žalobce neuvedl konkrétní situaci, kdy mělo dojít k účelovému jednání žalovaného, pouze tuto část námítky ponechal ve sféře obecného a ničím podloženého tvrzení, považoval soud takto obecné zdůvodnění rovněž za dostačující a dále podotýká, že se takto obecně formulovaná námitka jeví jako účelová. Soud tedy shledal námitku nedůvodnou, jelikož správní orgány zjistily skutečný stav věci v souladu s § 3 správního řádu, a to v rozsahu dle § 2 téhož zákona, přičemž si počínaly v souladu s právními předpisy a nedopustily se žádného jednání připomínající libovůli, když veškerá jimi tvrzená fakta nacházejí oporu v shromážděných podkladech pro vydání rozhodnutí.

12. Dále žalobce vznesl námitku stran porušení povinnosti plynoucí žalovanému z § 4 odst. 1 správního řádu, když mu nevyšel vstříc a dostatečně jej nepoučil o povinnosti prokázat svá tvrzení sdělená v průběhu výslechu. Tím měl žalovaný zamezit žalobci tyto pochybnosti odstranit. K této námitce soud odkazuje na protokol o výslechu žalobce jako účastníka řízení ze dne 24.10.2019, konkrétně na část označenou jako „Poučení“ bod 2, kde je jasně uvedeno, že *„Účastník řízení má podle ustanovení § 52 a §79 správního řádu zejména tyto povinnosti: označit důkazy na podporu svých tvrzení.“* Jelikož byl žalobce dostatečně poučen o své povinnosti svá tvrzení prokazovat, což dále stvrdil podpisem na poslední straně protokolu, považuje soud tuto námitku za lichou.

13. Žalobce také namítal, že v případě, kdy žalovaný shledal důvody pro změnu části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měl namísto, slovy žalobce, „pouhé“ kosmetické změny toto rozhodnutí zrušit. K tomu soud konstatuje, že odvolací správní orgán je v rámci odvolacího správního řízení nadán pravomocí dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnit napadené rozhodnutí, přičemž této možnosti je v rámci správní praxe dáována přednost před zrušením odvoláním napadeného rozhodnutí. Jelikož tak žalovaný učinil v rámci své pravomoci a v souladu se správním řádem, aniž by došlo ke zkrácení práv žalobce či jinému významnějšímu pozměnění výsledku řízení, které by odůvodňovalo nové projednání věci před správním orgánem I. stupně, neshledal soud tuto námitku důvodnou. Žalovaný pouze uvedl výrok odvoláním napadeného rozhodnutí do souladu s právní úpravou, kdy z odůvodnění samotného rozhodnutí bylo zřejmé, že se skutečně jednalo pouze o nepatrnou změnu, která nemohla mít vliv na výsledek řízení.
14. Rovněž dle žalobce měl žalovaný jednat v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když se dostatečně nevypořádal s názorem vyjádřeným v rozsudku NSS ze dne 13.7.2017 č.j. 3 Azs 86/2016-32. S uvedeným rozsudkem se žalovaný vypořádal na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že uvedený judikát nedopadá na řízení žalobce, neboť v daném případě byl řešen odlišný skutkový případ týkající se zajištění cizince, přičemž tento judikát nebrání tomu, aby bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. S tímto názorem se soud ztotožňuje. Jednak je zřejmé, že okolnosti případů jsou natolik odlišné, že z nich nelze vyvozovat závěry, které jsou aplikovatelné na oba případy stejně. Za další je nutno poukázat na to, že žalobce opíral svou argumentaci o tu část judikátu, která není právně závazná, jelikož se jedná pouze o „*obiter dictum*“ (řečeno na okraj), která netvoří závaznou část rozsudku, a proto k ní soudy či správní orgány nejsou povinny přihlížet, její funkce je toliko inspirativní. Nelze odhlédnout ani od té skutečnosti, na kterou mimo jiné poukázal i žalovaný, že uvedený judikát řeší potenciální situaci, kdy by mělo dojít souběhem dvou správních vyhoštění k jejich dublování, nicméně v případě žalobce se jedná o souběh soudního vyhoštění jako trestní sankce a správního vyhoštění. V souvislosti s tím soud poukazuje na odlišnou ustálenou judikaturu NSS, v níž je vyjádřený názor stran souběhu soudního rozhodnutí o vyhoštění v trestním řízení a uložení správního vyhoštění ve správním řízení (viz rozsudky NSS č.j. 10 Azs 102/2016–56 ze dne 12.10.2016 a č.j. 8 Azs 164/2017–42 ze dne 30.8.2018). Z vyjádřeného názoru ve stručnosti vyplývá odlišnost mezi těmito rozhodnutími, jelikož v soudním řízení se ukládá trestní sankce, zatím co ve správním řízení je vyhoštění svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Správní orgán tudíž nepochybil, jestliže nepostupoval dle žalobcem citované judikatury a namísto toho postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, když pokračoval v řízení o uložení správního vyhoštění, kde po shledání naplnění podmínek vydal rozhodnutí o vyhoštění žalobce. Rovněž tento svůj postup dostatečně zdůvodnil tak, aby vyhověl požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu. Soud ani tuto námitku žalobce neshledal důvodnou.
15. Žalovaný se měl také dopustit pochybení, když nepřihlédl ke všemu, co žalobce v průběhu řízení uváděl, aniž uvedl, proč tak neučinil. Tím se měl dopustit porušení povinnosti vyplývající z § 50 odst. 4 správního řádu. V souvislosti s tím namítal žalobce nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy žalovaný pouze na základě subjektivních tvrzení uvedl, že převažuje veřejný zájem na uložení správního vyhoštění nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce. Zejména pak žalovaný neměl dostatečně zohlednit jeho rodinné vazby na území. Tím, že žalovaný pouze potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž vzal v potaz argumentaci žalobce stran

nepřiměřenosti, zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.

16. Pochybení spočívající v porušení § 50 odst. 4 správního řádu ze strany žalovaného soud neshledal, neboť jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný zohlednili veškeré žalobcem uváděné skutečnosti. Ostatně důkazem o tom je samotný přehled nashromážděného materiálu pro rozhodnutí ve věci stejně jako vypořádání všech žalobcem tvrzených faktorů a relevantních informací, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Nedílnou součástí této námitky je tak i posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Nejdříve považuje soud za vhodné zopakovat již jednou řečené, a to stran otcovství žalobce. Tuto skutečnost vzaly správní orgány obou stupňů v potaz a pracovaly s touto informací jako prokázanou. Nutno také dodat, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce vznesl jen jednu odvolací námitku týkající se souběhu soudního rozhodnutí o uložení sankce vyhoštění a správního rozhodnutí o vyhoštění. V důsledku toho žalovaný tedy přezkoumal rozhodnutí správního orgánu v této části (přiměřenost) toliko obecně, přičemž se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil a více je nerozebíral, neboť pro to neshledal důvod. Takový postup nelze považovat za nedostatečný či chybný. Na okraj v této souvislosti považuje soud za přinejmenším podivné, že hlavní žalobcová námitka uplatněná v žalobě se týká právě nepřiměřenosti, ačkoliv v odvolání tento svůj pocit vůbec nezmnínil či jinak nenaznačil, což však nemá žádný vliv na současné posouzení této námitky, jen to vzbuzuje pochybnosti o žalobcových záměrech.
17. K samotnému posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců soud odkazuje na str. 8-10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde byla tato otázka velmi zevrubně rozvedena, zhodnocena, podložena podkladovým materiálem a také řádně zdůvodněna, co do učiněných závěrů, které poté žalovaný převzal na str. 5-6 napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud konstatuje, že nelze přisvědčit žalobcově tvrzení o subjektivním výkladu rozhodných skutečností žalovaným, nýbrž je vhodné poukázat na to, že sám žalobce mnohokrát potvrdil esenciální skutečnosti případu, a tyto informace se shodují s obsahem shromážděného materiálu pro rozhodnutí. Není tedy důvod pochybovat o objektivnosti závěrů učiněných žalovaným i jim předcházejících závěrů správního orgánu I. stupně. Žalovaný posléze po obecném přezkumu přiměřenosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně shrnul jeho závěry, neboť se s nimi ztotožnil a žalobce nenamítal v odvolání žádné nedostatky v této části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgány tak zejména posoudily žalobcovu délku pobytu na území ČR, věk, zdravotní stav, rodinné vazby na území ČR, ekonomické poměry na území ČR, společenskou a kulturní integraci a vazby k zemi původu. Ve stručném souhrnu soud uvádí, že v žádné z výše uvedených oblastí soukromého a rodinného života žalobce, nebylo možné vykládat správní vyhoštění jako nepřiměřený zásah. Žalobci byl soudním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1, č.j. 3T 103/2017 udělen trest vyhoštění na dobu 3 let, tudíž se na území ČR nachází v rozporu s tímto rozhodnutím, kdy ani před jeho návratem nebyla jeho přítomnost na území povolena. Ohledně zdravotního stavu a věku správní orgány rovněž konstatovaly neexistenci nepřiměřeného zásahu, jelikož žalobce je dle jeho slov zdravý a dle správních orgánů je v produktivním věku na to, aby si sehnal práci i mimo členské státy EU. Jelikož se žalobce nachází na území ČR nelegálně, není možné, aby zde byl zaměstnán; na území ČR nevlastní žádný movitý či nemovitý majetek, tudíž nemá na území žádné ekonomické vazby. Rovněž integraci do společnosti správní orgány neshledaly na takové úrovni, která by zasluhovala ochranu do té míry, aby bylo možné považovat vyhoštění žalobce za nepřiměřené. Žalobce v žalobě tvrdil, že nemá v zemi

původu žádné osoby blízké. Tato tvrzení se nezakládají na pravdě, neboť v zemi původu se nachází matka žalobce a jeho dva bratři. K návratu do země původu žalobce uváděl hrozící stíhání kvůli politické činnosti. Avšak tato svá tvrzení nijak neprokázal a v žalobě ani blíže nerozebíral. Současně si žalovaný vyžádal závazné stanovisko ministerstva vnitra dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplynulo, že vycestování žalobce je možné. Stejně jako žalobce, tak shledává soud, největší možný zásah do rodinného života žalobce na území ČR, avšak ani zde nemůže s ním souhlasit v plném rozsahu. Je zřejmé, že k zásahu do rodinných práv žalobce uložením správního vyhoštění bezesporu dojde, nicméně je podstatné zdůraznit další související okolnosti a faktory, které jak správní orgány správně ve svých rozhodnutích vystihly, je nutno vzít v potaz. Jedním z nich je i veřejný zájem státu na dodržování právních předpisů. V této souvislosti je nezbytné poukázat na skutečnost, že žalobce započal svůj rodinný život na území ČR v době, kdy zde neměl žádné pobytové oprávnění a stále přetrvával trest vyhoštění. Žalobce i jeho přítelkyně si byli oba vědomi této skutečnosti, a i přes to se rozhodli tuto skutečnost ignorovat, čímž se dobrovolně vystavili nebezpečí postihu ve formě například právě uloženého správního vyhoštění, a v důsledku toho opuštění území ČR a možného dočasného „zpretrhání“ rodinných vazeb. Argumentuje-li žalobce existencí důležitého osobního zájmu, nelze k takové argumentaci přihlížet, neboť na základě takové argumentace by docházelo k ospravedlňování nelegálního počínání, kterému se mohl žalobce bez problémů vyhnout. Žalobce je tak nyní ve svém případě nucen nést negativní následky pramenící z jeho protiprávního počínání. Současně s tím vstoupil, jak již bylo naznačeno, do posouzení přiměřenosti rozhodnutí také prvek veřejného zájmu, neboť se žalobce dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nerespektování soudního rozhodnutí a právních předpisů ČR nejen na poli cizineckého práva. Zde správní orgány, dle názoru soudu, správně došly k závěru, že v daném případě žalobce je nezbytné upřednostnit veřejný zájem před jeho soukromým zájmem na soukromý a rodinný život, který na území ČR nedosahuje takového stupně nutné ochrany, aby převyšoval veřejný zájem, jak vyplynulo z dalších okolností případu.

18. K tomu soud připomíná, že žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění hned ve čtyřech bodech, přičemž pro jeho uložení zákon vyžaduje naplnění pouze bodu jednoho (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců). Takové rozhodnutí tedy není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, a čl. 3 odst. 1, čl. 6 odst. 2, čl. 9 odst. 1 a čl. 10 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, jelikož správní orgán postupoval v souladu se zákonem a dále zkoumal, zda nemůže dojít k nepřiměřené újmě, přičemž došel k závěru, že nemůže. Rovněž je nutné při aplikaci výše uvedených článků sledovat veřejný zájem, který v daném případě správní orgány obou stupňů vyhodnotily jako převažující. K tomu se také hodí připomenout, že žalobce, ačkoliv povinen opustit území EU na 4 roky, není zbaven práva vídat se s dcerou mimo vykázané území či jí poskytovat materiální podporu. Žalobce s rodinou může rovněž pokračovat rozvíjet svůj rodinný život v jiné zemi, tudíž k porušení těchto článků mezinárodních smluv jistě nedošlo. Jelikož žalobce opět konkrétně neuvedl, v čem přesně shledal porušení uvedených článků, posoudil je nyní soud rovněž v obecné rovině. Jelikož správní orgány dostatečně, jasně, srozumitelně a přezkoumatelně uvedly, proč nedojde uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, nelze ani souhlasit s tvrzením žalobce, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Ohledně žalobcem tvrzeného naplnění veřejného zájmu, který spočívá v prosperujícím rodinném

soužití, tak jak vyplývá z preambule Úmluvy o právech dítěte, soud konstatuje, že tento fakt byl žalovaným vzat v potaz, nicméně nemůže být vykládán způsobem, jakým činí žalobce, který se snaží překroutit jeho skutečný význam a způsob výkladu. Taková argumentace by vedla k situacím, kdyby musel správní orgán porovnávat dva veřejné zájmy navzájem mezi sebou, což by vedlo k absurdním závěrům a popíralo vše výše uvedené. Navíc žalovaný svým rozhodnutím, jak již bylo řečeno, nebrání žalobci vykonávat rodičovské povinnosti mimo státy EU v době zákazu vstupu na jejich území a nic nebrání tomu, aby dcera společně s matkou vycestovali společně s žalobcem. Není totiž podmínkou, že by cizinci museli vykonávat rodičovskou povinnost v témže státě, neboť není v současné době výjimkou, že rodiče žijí každý v jiném státě, a přesto vykonávají svá rodičovská práva a povinnosti společně. S žalobcem nelze souhlasit ani v této části námitky.

19. V samém závěru žaloby namítal žalobce porušení § 176a odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, když žalovaný nepřistoupil k jeho aplikaci. Avšak dle **§ 176a odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců** „Cizinci se v průběhu doby k vycestování z území stanovené podle § 50a nebo § 118 odst. 3 na území poskytnou zdravotní služby neodkladná a základní související léčba při stavech, které mohou vést prohlubováním chorobných změn k náhlému úmrtí.“ Žalobce v podané žalobě argumentoval odkazem na citované ustanovení zákona o pobytu cizinců, přičemž z kontextu není soudu zřejmé, co tím zamýšlel. Soud tedy v reakci na citované ustanovení pouze konstatuje, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné onemocnění nebo jiné důvody odůvodňující aplikaci uvedeného ustanovení, proto shledal soud tuto námitku nedůvodnou.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť nebyly shledány důvody, pro něž by nebylo možné rozhodnout o uložení správního vyhoštění žalobci.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 13. srpna 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně